

Turkuaz

Kültür – Sanat - Edebiyat

İbrahim Burak ÜNAL

Tuğba DEMİR
OYUN

Gözlerimi kapattığım anda gene o karanlıktayım. Beni hapsetmeye çalışırcasına içine çeken o karanlık kuyuda. Hayır, değilim aslında. Sadece zihnimin bana olan oyunu bu. Ellerim başımda, duvar dibinde titreyerek defalarca tekrar ettiğim kelimeler bunlar.

Zihnimin oyunu. Bu içine çeken karanlık yok aslında, sadece zihnimin oyunu. Ufak bir ışık var. Evet, ufak bir ışık var. Sırtımla bütünleşmiş olan duvar dibinden kalkıyorum nihayet. Göğsüm korkudan ve telaştan hızla inip kalkıyor. Kollarımı sanki bedenime ait değilmiş gibi iki tarafımdan öylece bırakıyorum. Akları kıpkırmızı olan gözlerim bileklerime takılıyor. Kan ve siyahın bir bütünü olmuş bileklerime. Hızlıca kapatıyorum gözlerimi. Göğsüm daha hızlı inip kalkıyor şimdi. Ağzımdan dökülen sözcükler gene aynı: zihnimin oyunu, zihnimin oyunu... Kanlı ellerimle saçlarımı çekiştirerek yine o duvar dibine oturuyorum. Tekrarladığım kelimeler gene aynı. Ayağıma bir şey batıyor, sıkı sıkı yumduğum gözlerimi korkarak açıyorum. Üstü kan lekeleriyle süslenmiş cam kırıkları. Nerden geldi bu cam kırıkları? Hatırlıyorum... Yaslandığım duvarın orta yerindeki aynaydı. Bu, zihnimin bana oyun oynamasıyla benim dirseklerimle vurarak kırduğım ayna. Yerden hızlıca kalkıyorum. Aynanın küçük bir kısmı hâlâ duvarda. İçeri sızan ışığa güvenerek aynanın karşısına geçiyorum. Gözlerim bu sefer boynuma takılıyor. Siyah el izleri... Kimin bu el izleri? Gene tekrarlıyorum sadece zihnimin oyunu bu. Hızlıca arkamı dönüp defalarca bunu tekrarlarken bir an duraksıyorum. Gene o sesler.

Gözlerimi sıkıca yumup başımı ellerimin arasına alıyorum. Duymak istemiyorum. Az ışık olan bu karanlık odanın tavanından damlayan o su sesleri... Dayanamıyorum, tekrar ediyorum: Sadece bir oyun, zihnimin oyunu. Bu su seslerine fare tıkırtıları da eklenince kanlı olan ellerimle saçlarımı daha çok çekiştiriyorum. Bu sesler beynime saplanan iğneler gibi acı veriyor. Daha çok telaşlanıyorum. Yerde gördüğüm camların üzerindeki kanlar daha çok artmış sanki. Sanki tavandan artık su yerine kan damlıyor. Yerde oluşan su birikintisi artık kanla dolu. Fare tıkırtıları daha çok çoğalıyor. Kulaklarım uğulduyor. Hızlıca kalkıyorum yerden. Arkamı dönüyorum. Ellerimle bu sefer başımı değil kulaklarımı kapatmaya çalışıyorum. Kalbim fare tıkırtılarını bastırıyor. Kan birikintisinde dolaşan farelerin oluşturduğu tıkırtılar şekil değiştiriyor. Evet, artık bunlar fare değil. Bunlar, bunlar insan ayaklarının oluşturduğu tıkırtılar şimdi. Güçlü bir çığlık atıyorum ya da attığımı sanıyorum. Belki de sesim hiç çıkmıyor. Aslında belki de bu oda, bu kanlar, bu tıkırtılar hiç yok. Tekrar gözlerimi sıkıca kapatıp duvarın dibine çöküyorum. Tekrarlıyorum: Sadece zihnimin oyunu, sadece bir oyun...

Tarık Talha DİNÇ
YARIM HAYAT

Hiç hatırlamıyorum
Tam dolu bir bardaktan su içtiğimi.
Hiç hatırlamıyorum
Çayın son yudumunu alıp bardağı terk ettiğimi.
Ne var ne yok yarım yaşamışız hayatı.
Hiç gelmiyor aklıma
Tam olarak yaptığım bir iş.
Gözlerim seçemiyor
Tam anlamıyla güvendiklerimi.
Ne var ne yok yarım yaşamışız anı.
En son ne zaman üslubuna göre yaptın kahvaltayı?
Ne zaman israf etmedik tek bir damlayı?
Ne ara bu kadar eksiltmişiz hayatı?

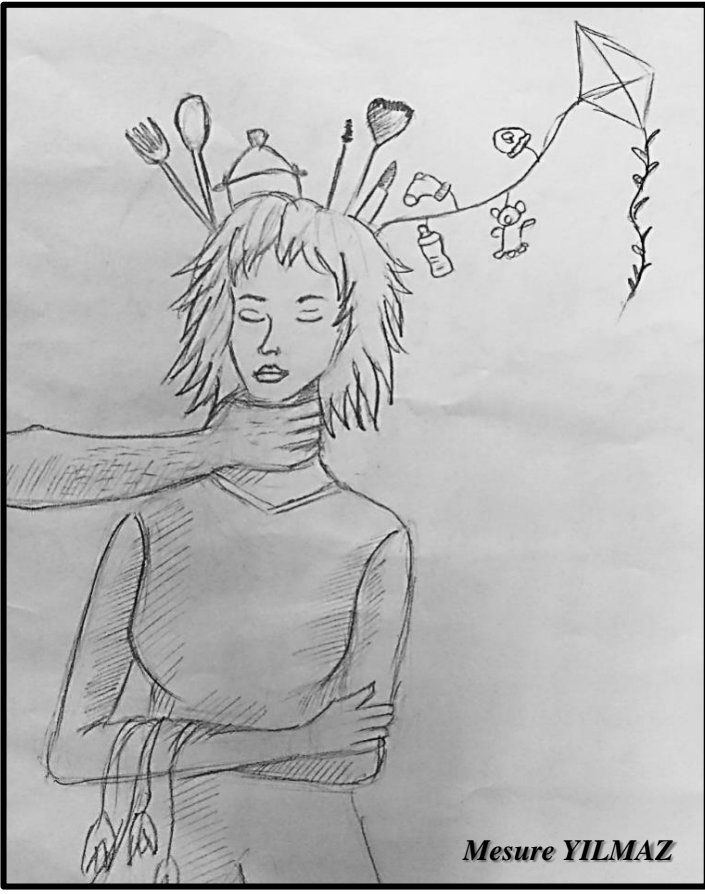
Selma KESKİN
KÖPRÜ

Sizce iyilik nedir, size neyi çağırıyor? Bence iyilik insanın insana yardım etmesi, sokaktaki köpeğe bir kap da olsa yemek vermesi, bir yaşlıyı ziyaret etmesi. Aslına bakarsanız iyilik insanın bir tebessümüdür, ufacık bir gülümsemeyle bir insanı mutlu etmektir.

Biz insanlar bazen çok bencil olabiliyoruz. Kendi çıkarlarımız uğruna diğer canlıların da bu dünyada yaşadığını unutuyoruz. İyilik içinde yaşamak, her zaman mutlu olmak istiyorsak ilk önce kendi attığımız adımlara dikkat ederek başlamalıyız. Bu ilk adım pek çok davranışın temelidir ve bu doğrultuda insanın hayatı şekillenir. Dünyayı yaşanılabilir bir yer yapmak için insanlara dikenler ile değil, güller ile yaklaşmalıyız. Böylece insan olmak çok daha anlamlı ve erdemli bir hale gelecektir.

İyilik insanlar arasına sevgi tohumu eker. Bu tohum filizlenerek meyvesini vermeye başladığı zaman iyi düşünce evrensel bir boyut kazanacaktır. Bu dünyada iyi insanların sayesinde biraz da olsa etrafımızdaki kin ve nefretin yerini sevgi doldurabiliyor.

İyilik karşılık beklenmeden yapılmalıdır. Menfaatler uğruna yapılan davranış, iyilik değil, çıkarıcılıktır. Gün gelir karşılıksız yapılan iyiliğin karşılığı mutlaka alınır. Şunu da unutmamalıyız ki bu fani dünyada insanın en büyük zenginliği, temiz düşünceleri ve yaptığı iyiliklerdir.

Hasan CEYHAN

MUTSUZLUKLAR ARASINDA

Adam düşünceliydi. Masadaki silahına baktı ve tetiğini kontrol etti. Galiba birkaç mermi vardı. Odasının penceresinden geçen bir ışık çenesini sıvazlıyordu. Adam geçmişini hatırladıkça utanıyordu ve düşünmeye devam etti. "Sabah yine onu gördüm, hayır inanmıyorum bunu nasıl yapıyordu. Nasıl nefesimi kesiyor, beni nasıl derin gözlerine çekebiliyordu. Bu garip duyguyu içimden söküp atmak istiyorum. Ama o bunu engelliyor ve zamanla gözümde o kadar çok tatlılaşıyor ki.

Yiğit Şevki ÖNAL

ZARARLI MADDELER

İnsan sağlığına olumsuz etkilerde bulunan maddelere zararlı maddeler denir. İnsanı olumsuz etkileyen davranış veya tutumlar arasında zararlı maddeler en tehlikeli olanıdır. Alkol, sigara, uyuşturucu gibi çeşitli maddeler zararlı maddeler sınıfında yer almaktadır. Özellikle çocuklar ve lise çağındaki gençler, bir kere deneyim bir şey olmaz, diyerek bu tür maddelerin bağımlısı olmaktadır. Çoğu genç ne kadar pişman olsa da bu maddelerden kolay kolay kurtulamaz. Bu maddeleri kullandıkları için hem fiziksel hem de ruhsal olarak etkilenirler.

Bu maddeleri kullanan kişi veya kişiler günlük hayatlarında dikkat dağınıklığı, stres, davranış bozukluğu, uyku sorunu gibi olumsuz hareketler sergilerler. Bu tür maddeler günlük hayatımızı etkilediği gibi maddî ve manevî açıdan da bizleri etkiler. Maddî açıdan ailemiz için kazandığımız ya da anne ve babamızın bizlere harçlık olarak verdikleri parayı böylesine kötü maddelere harcamamızdır. Maneviyat açısından aile arasında kavga, arkadaş ortamından dışlanma, en önemlisi olan sağlığımız gibi manevi değerlerimize çok büyük zarar verir.

Sokağın sonuna kadar ona baktım, evet gitmişti. Aklımdan çıkaramadığım bir şey vardı ki o da sabah güneşinin yüzüne vuruşu. Sonra birden durdu, arkasına baktı ve beni gördü. O zaman şöyle demek istedim: 'Lütfen gitmesen sabah ışığı öyle güzelsin ki!' Gözleri kuyu gibiydi. Sanırım içine düştüm ve beni bir daha kimse bulamadı." Adam tüm bunları düşünürken gözünden düşen bir damla yaşın sıcaklığını hissetti ve kendine geldi. İçkisinden bir yudum aldı, paltosunu giyip dışarı çıktı.

Galiba yağmur yeni bitmişti. Yürürken çizmeleri çamura değdikçe bir ahenk dizisi oluşturuyordu. İki adım önünde üstü başı yırtıklar içinde olan küçük bir çocuğun ağladığını gördü. Yanına gitmek istedi ama cesaret edemedi. Yoluna devam etti adam. Hanlardaki insanlar sarhoş, kendini bilemez, pis adamlardan ibaretti. Delicesine birbirlerine veya etrafa küfür sarf ediyorlardı. Sonra hiç düşünmeden silahını çıkarttı adam. İçeri girdi ve silahının namlusunu bir sarhoşa doğrulttu. Sarhoş hayasızca adama sövüyordu. Adam önce sarhoşu boydan boya bir süzdü ve manalı bir biçimde tebessüm etti. Sonra tetiği çekti. Kulak yırtıcı bir ses, biraz kırmızı, hayat kadınlarını tiz çığlığı ve saçma sapan gürültüler... Adam bir an önce oradan uzaklaşmak istedi, sonra vazgeçti. Vurduğu sarhoş adamın yanına gitti, ağzındaki sigarayı aldı ve oradan uzaklaştı. Dışarı çıkınca ağlayan çocuğu gördü. Çocuk gülümseyerek adama baktı, adam da ona baktı. Sonra aldığı sigaradan derince, ama mutlu bir şekilde içine çekti. Düşünceliydi adam, sadece düşünüyordu. Yaşadığı hayat artık bir pislik yuvasına dönmüştü. Aniden sağanak bir yağmur kendini gösterdi. Adam yürürken onu gördü, evet oydu. Gayet iyi anımsıyordu bu sözlerin içinde boğulmayı. İyi biliyordu o gözlerde boğulmayı. Yanına gitmeye karar verdi adam. Tam yolu yarılarken handa vurduğu adamı gördü. Şaşırılmıştı adam, onun hala nasıl ölmediğine. Yaralı halde, sokakta ona gülen çocuğun gırtlığına bıçağı dayamış ve olamaz hayatında sevdiği, daha adını bile bilmediği kız da aynı durumdaydı.

Sarhoş ve yaralı adam, hırlayarak gülüyordu. Önce çocuğun sonrada kızın boğazını kesti. Adamın gözleri kan çanağına dönmüştü. Çılgınca bağırıyor ve sarhoş adamın üstüne mermisi bitene kadar sıktı ve oradan hızla uzaklaştı. Kaldığı otele gitti. Masasına oturdu ve sakinleşmeye çalıştı. Düşünüyordu adam. Saatine baktı, gözündeki yaşları elinin tersiyle sildi. Silahını masanın üstüne koydu, tetiğini kontrol etti. Hala bir kurşun vardı. Adam sebepsizce güldü. Şimdi ne yağacağını gayet iyi biliyordu. Oturduğu sandalyeden kalkıp paltosunu giydi ve odayı terk etti.

Zararlı maddeler arasında insana en çok zararı uyandırıcı maddeler verir. Aynı zamanda bağımlılık yapma potansiyeli en fazla olan maddedir. Uyuşturucu maddenin bir gramı insan beyninden bir milyon hücre öldürmektedir. Aşırı dozda alındığında ise büyük ihtimalle ölüme yol açar. Alkol ise uyuşturucu kadar etkili olmasa bile o da insan vücuduna zarar verir. İlk zamanlarda ve daha sonrasında uyku bozuklukları, mantıklı düşünememe, karar verememe gibi olumsuz etkileri gösterir. İleriki zamanlarda göze giden sinirlerde tahribata yol açtığı için zamanla körlüğe kadar gidebilecek hasarlara neden olur. Sigara bu maddeler arasında en sinsi olan maddedir. Sadece Türkiye'de yılda 1yüz altmış beş bin insan sigaradan dolayı hayatını kaybetmektedir. Sigara günden güne, yavaş yavaş akciğer başta olmak üzere birçok organımıza zarar verir. Günümüzde yapılan araştırmalara göre sigara kullanım yaşı yediye, her gün paket alıp içme yaşı on üçe kadar düşmüştür.

Bu zararlı maddelerden çocukları koruma konusunda en büyük görev anne ve babaya düşmektedir. Anne ve baba sık sık çocuğa bu tür maddeleri zararını anlatıp iyi bir arkadaş ortamı seçmesi konusunda yardımcı olmalıdır. Eğer çocuğunuz bu tür maddeler kullanıyor ise bu duruma müdahale edip çocuğu bu bataktan kurtarması gerekir. Fakat bu tür maddeler kullanmıyor ise anne ve babaya yine görev düşmektedir. Çocuğun zararlı maddelere başlamaması için birtakım tedbirler alınmalıdır.

Edanur KARAEFE

İsmail KURBAN İNSANOĞLUYUZ

Değerini, kaybedince anlıyoruz. Mutluluğun güzelliğini, gözyaşı döktüğümüz gecelerde anlıyoruz. Güzel günlerin hasretini çekiyoruz, artık onları yaşama fırsatımız kalmayınca. Sağlığımızın değerini, yatağa düştüğümüz zaman anlıyoruz. Yanımızdaki insanlara sevdiğimizi göstermeyince, onları ellerimizin üstünde bir kutuda sonsuzluğa uğurlarken sevdiğimizi hissettirmeye çalışıyoruz. Çünkü biz insanoğluyuz. Parayı har vurup, harman savurup elde avuçta bir şey kalmayınca geri gelmesini istiyor, eskiye özlem duyuyoruz. Çünkü biz insanoğluyuz. İmkân varken elimizin tersiyle ittiklerimize sonradan imrenerek bakıyoruz. Çünkü biz insanoğluyuz. Kırdığımız kalbin vicdan azabını çekmeden anlayamıyoruz kırık kalbin acısını. Anlayamıyoruz insanları, bizzat başımıza gelmeden yaşadıkları; çünkü biz insanoğluyuz.

Döne AYÇİL YALNIZLIK

Yalnızlığım dolaşıyorum dar sokaklarda
Tek bir dostum bile yok hayatta.
Tükeniyorum, git gide azalıyor hislerim.
Sığamıyorum kendime, nefes alamıyorum.
Bir uçurumun kenarındayım sanıyorum.
Ve düşmemek için son kez
Geri adım atıyorum.
Kendi yok oluşumu izliyorum adeta...
Gittikçe azalıyor hayat.
Neyi erken yaşadıysam,
Hep ona geç kalıyorum,
Alışamıyorum yalnızlığım.

Ceren Nisa KESKİN NEFES

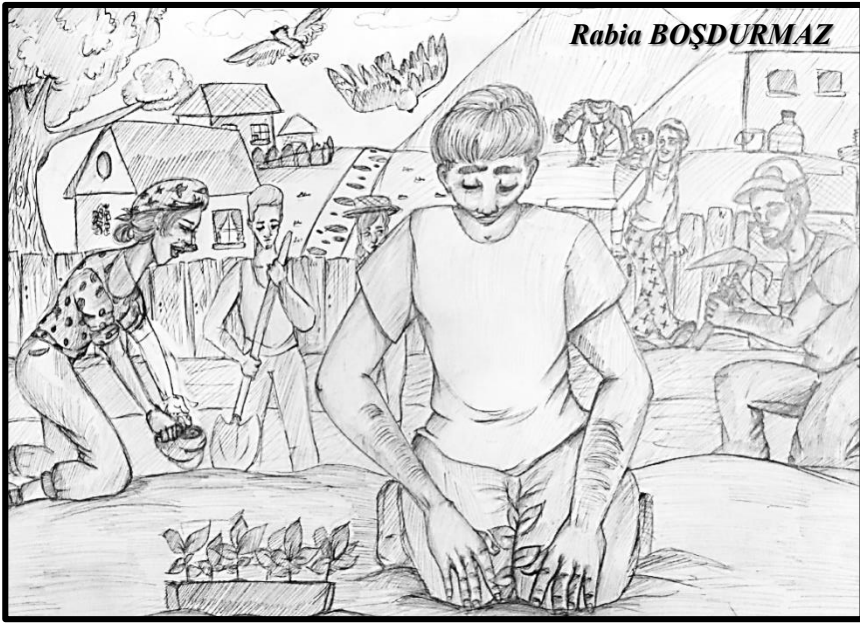
Soğuk bir aralık gecesiydi, ekvatorun güney kısmı ılık bir bahar sabahına merhaba derken, ekvatorun diğer kısmını kışın sertliği ele geçirmişti. O gece her zamankinden daha sessizdi. Kadının acı dolu çığlıkları gecenin sesliğini bölerken kendi başına mücadele ediyordu. Acı dolu çığlıkları geceyi bölerken kimse ona yardım etmiyordu. Kadın sessiz olmak için çabalasa da sancıları buna izin vermiyordu. Biraz sonra masum bir bebeğin ağlamaları yükseldi. Her zamankinden daha karanlık olan geceyi aydınlatan tek şey bebeğin geceye meydan okuyan, kana bulanmış beyaz teniydi. Kadın rahatlamışçasına derin bir nefes alıp verdi. Doğum sırasında oldukça gücünü kaybetmiş olmasına rağmen bebeğine uzanıp onu kucağına aldı. Elleri yeterince kana bulanmıştı. Gecenin karanlığı, gecenin masumiyeti olan yerdeki kanla karışıyordu. Kadın bebeğine bakmaya vakit bulamadan onu, basitçe bir çarşafa sarmaladı. Bebeğin geceye meydan okuyan bembeyaz bir teni, ateş kızılı saçları vardı. Kadın dikkatsizce bebeğin yüzünü incelediğinde onu bırakmakla en doğru kararı verdiğine emin oldu. Gecenin karanlığında parıldayan tek şey bebeğin elanın en acı tonunda olan gözleriydi. Sanki ortada dönen acı gerçeğin farkındaymış gibi sadece annesini izliyordu. Ağlamıyordu, sadece annesine ve etrafına bakıyordu, yeni doğmuş bir bebek olmasına rağmen. Kadın elbisesinin eteklerini beceriksizce düzelterek gecenin karanlığına yol aldı. Yağan karın içine girdiğinde gecenin karanlığında kaybolmuştu. O gece aydınlık olan tek şey o bebektir,

ruhu geceye doğmuş olan bir kız çocuğu. Rüzgâr öfkeyle yapraklarını kaybetmiş ağaç dallarına çarpıyordu ve soğuk aralık gecesinde ağaçlar yapraklarını, bir kadın masumiyetini bir bebek ise geleceğini kaybediyordu. Bebeğinin geleceğini düşünmeden en yakın yetimhaneye doğru ilerliyordu. O burada amansızca bebeğinden vazgeçerken bebeğin babası uzaklarda bir yerlerde idi. Bebeğini pek umursadığı söylenemezdi, kaza ile olmuş bir şey ne kadar umursanılabilirdi ki? Planlanmış bir geleceği yoktu, iki günahkârın sahip olduğu en masum şeydi ve kadının kanlı elleri masum bir bebeğin onunla büyüme şansını elinden alıyordu. Kadın ve adamın yaptığı bütün kötülükler bir masumiyetin dipsiz bir kuyuya atılmasına neden oluyordu. Gece, sanki kadının yaptığı gizli saklı işleri gün yüzüne vurmak istercesine her zamankinden daha sessizdi. Kadın geceye uyum sağlıyordu. Omzunda kesimli siyah saçları ve yüzünü gizleyen kâkülleri vardı, gözleri geceyi anımsatan bir lacivert tonuydu. Geceleri gökyüzüne yükselen ay gibi teni kadına aykırı fakat uyum içerisindeydi. Kadın içinden sebepsizce geçen bir içgüdüyle bu bebeğin çok güçlü olacağını farkındaydı. Gerekli şartlar sağlandığında kendisi kadar tehlikeli olabilecek bir silah taşıyordu kolları arasında. İnsanoğlunun zekâsı da şüphesiz ki Allah'ın var ettiği tehlikeli silahtı. Dünyadaki tüm silahlar, insanoğlunun bir ürünüyken insanlar zihinlerinin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değildi. Bebeğin hayatı acı dolu olacaktı; ama tek şansı acı ile sonradan karşılaşmayacak olmasıydı. Ateşin içine atılmamıştı, ateşin içine doğmuştu hatta ateşin ta kendisiydi. Güçsüz kalacak, ağlayacak, ölümün kıyasına atılacak, işkence görecektir, güven

duygusundan uzak kalacaktı; ama ayağa kalktığı gün herkesi beraberinde yanmaya mecbur bırakacaktı. Kadın bebeğini yetimhane yakınlarındaki bir duvarın önüne bırakmaya hazırlanırken o soğuk dudaklarıyla ilk ve son kez bebeğini öptü ve yine ilk ve son kez bebeğinden özür diledi. Birkaç saat geçtiğinde bebeğin ağlama sesi gecenin kusursuzluğunu bozdu. Birkaç insan bebeğin ağlama sesine uyandılar, yoğun kar yağışı bebeğin içinde kaldığı kanlı çarşafı bile beyaza boyamıştı. Bebek birkaç kişinin elinde hastaneye yol almaya başlamıştı bile. Kana bulanmış ve soğukun ciğerlerine işlemiş olmasına rağmen güzelliği ile herkesi kendine hayran ediyordu. Birkaç kişi onu alıp gitmek istese bile bu mümkün değildi. Herkes bebeğin öleceğini düşünmeye başlamıştı ve o günlerde bile o küçük bebek herkese meydan okuyarak bedenine bahşedilmiş bir kusurla beraber hayatta kalmıştı. İşte bu yüzden herkes ona Nefes Meril demişti. Amansız gecenin soğukunda hayatta kaldığı için Nefes, masumiyetini kanlı çarşaf arasında bulduğu için Meril dediler. O bebek bir dehaydı ve bu zekâsı ufak yaşlarında kendini göstermişti.

Beş yaşına geldiğinde zekâsı herkes tarafından fark edilmeye başlandı. Sanki ondan bir tane daha bulunmayacakmış gibi kusursuzdu zihni. Adının saklı kalmasını isterlerken her geçen gün birileri öğrenmişti. Birileri daha beş yaşındaki bir çocuktan bir şeyler istedi, birileri ondan hep bir şeyler çaldı, hayatı hep birilerinin elindeydi.

Dokuz yaşında kapatıldığı yer onun ölüm yeri oldu ve hayatı birilerinin elinde son buldu.

Rabia BOŞDURMAZ

Ayşegül AKTAŞLI KÖYDEN ŞEHİRE

Yolda ağır ağır yürüyordu. Uzaktaki ışıklardan sanki her adımda daha da uzaklaşıyordu. Yorgunluktan son adımını atabildi. Kaç gündür yemek yememişti. Sırtına bağladığı üç yaşında olan kızını taşıyamaz hale gelmişti.

Kuru bir toprağa oturdu. Sırtında uyuyan kızını çözdü, öptü, yere yatırdı. Kızının adı Zümra'ydı. Zümra'ya yedirecek bir şey bulamıyordu. Zaten hiç yemeği de yoktu. Yol üzerindeki köylerde hayırseverler olmasa açlıktan öleceklerdi. Azığına baktı, içinde kuru bir ekmeğe, az bir peynirden başka bir şey yoktu. Ekmeğe küçük bir parça aldı, yedi. Yakınlardaki çeşmeden su doldurup kana kana içti. Kızını uyandırdı. Peynir ve ekmeği bölerek yedirdi.

Kocasını Ziya çiftçiydi. Küçük bir evleri vardı. Ziya her gün tarlasına gider, yaban otları toplar, işleri yapardı. Babası ölünce tarlayı elinden kardeşleri almıştı. Tarla yüzünden onlarla da konuşmaz olmuştu. Köyde geçimini sağlayacak bir şey kalmayınca karısının bileziğini satıp İstanbul'a gitmişti. Bir fabrikaya girdi, çalışmaya başladı. Bir iki yıl çalıştı. Fakat bir süre sonra mektuplar da gelmemeye başladı. Kocasını Ziya'dan haber yoktu. Birkaç gün sonra kara haber gelmişti. Fabrikada çalışırken biriktirdiği para cenaze işlerine ancak yetmişti.

Kadın köyde geçimini sağlayamayınca kızını alıp İstanbul'a gitmeye karar vermişti. Otobüse binecek parası bile yoktu. Yürüyerek Anadolu'dan İstanbul'a gidecekti. Orada bir yerde çalışmaya başlasa kızı Zümra'yı nereye bırakacak, bir başına nereye gidip nerede yaşayacaktı? Korkuyordu, şehrin kocasını alıp yuttuğu gibi kendisini de yutmasından korkuyordu. Ayağa kalktı. Üzerine yapışmış toprak kırıntılarını silkeledi. Kızını kötü bir çarşafla sarıp sıkıca sarıldıktan sonra yere doğru uzandı.

Birkaç saat sonra yattığı yerden kalktı. Zaten doğru düzgün uyuyamamıştı. Kızını uyandırıp kalan ekmeğe ve peynirden yedirdi ve yürümeye başladılar. Kaç gündür yolda olduklarını sayamamıştı bile! Tek bildiği yürüdüğü gece gündüz yürüdüğüydü. Umutsuzca düşünmekten bıktığı geçim derdinin verdiği ağırlıkla yürümekti.

İkinci vakti şehre vardı. Üzerinde rengârenk giysiler olan kadınlara bakıyor hayatın bu kadar acımasız olmasına kızılıyordu. Bir banka oturdu. Etrafında sağa sola koşturup duran insanlara bakıyor, bir umutla kalacak bir yer düşünüyordu. Aslında çok uzaktan bir akrabası vardı; ama onu hatırlar mıydı? Hatırlardı ya, insan akrabayı unutmur muydu? Zaten gitse yük olacaktı. Gitmedi. Parasızdı, beş parasız acaba hata mı etmişti köyünden ayrılmakla! Sanki gitmeyip ne yapacaktı? Başka çaresi yoktu. Hava karardı, etraf sessizleşti. Kimseler kalmadı. Banka kıvrılıp uyudu zihninde dönen düşüncelerle...

Gökçe YILDIZ GECEMSİN SEVGİLİ

Sen benim gecemsin sevgili,
Saat tam on ikimsin.
Bir şarkının en güzel nakaratı,
Sen benim gece karanlığımın.

Uykusuz kalışımda saate bakamayışım,
Kayıp giden yıldızım,
Sen benim sessiz yanımsın.
Herkesin rüya gördüğü saatlerde,
Rüyama girme diye uykusuz kalışımsın.

Ürpertici karanlığım, gizliden gelen soğuk rüzgarımsın.
Sen kendimi sorguladığım her dakika,
Ağlamaktan yorulmuş göz kapaklarımdan kapanışımsın.
Belki de sokağımdan geçen sarhoşsun.

Toprağın soğuk olduğu, seni sevdiğim için tövbe ettiğim saatlersin.
En anlamlı, en acı hatamsındır belki de...
Yahut o geceki yıldızların en parlağısın.
Günümün tüm yorgunluğu,
Güneşin gelişinden ümidin kesilişi,
Bir türlü anlamlandıramadığım gökyüzünün boşluğusun.

Kırlangıçların uçmayı bıraktığı, baykuşların uyandığı ansın.
Sen benim en silahsız, en korkunç, en acımasız gecemsin.
Ne yazık! İnsanları korkutan, zifiri karanlıksın.

Elif GERGİN ÖĞRETMENDEN FAZLASI

Öğretmen, kelime anlamı olarak bir bilim dalını, bir sanatı ya da teknik bilgileri öğrenmeyi meslek edinmiş, okulda öğrencilere ders veren kimse anlamına gelmektedir. Peki, gerçek anlamda öğretmen nedir, hiç düşündünüz mü?

İlk eğitim ailede başlar ve daha ailedeki eğitim öğretimi tamamlanmadan okula başlar. Öğretmenlerin eline teslim ediliriz. Öğretmenler bize fikir edinmeyi, saygınlığı, çalışmayı en önemlisi insanlığı öğretir. Hemen hemen öğrendiğimiz her şeyin temelini öğretmenlerimiz atar. Okulda da bize öğretmenlerimiz tarafından her zaman söylenen bir söz vardır: "Burası sizin ikinci eviniz." Ailedeki eğitim burada tamamlanıyor, düşüncelerimiz burada şekil alıyor ve zamanımızın çoğunu burada geçiriyoruz. Okul bizim evimiz ise öğretmenlerimiz de anne ve babalarımızdır. Ama biz öğrenciler, öğretmenleri yalnızca bize ders anlatan birer robot olarak görürsek bu güzelliklerini fark edemeyiz. Bize ders anlatıp öğretmen sıfatına bürünen bu insan yeri gelince derdimize koşarak bir dost, bize yol göstererek bir baba ve şefkatiyle de birer anne olurlar. İşte belki de öğretmenlik bu yüzden dünyanın en zor ve en kutsal mesleğidir. Biz öğrencilerin dikkatini tam kırk dakika boyunca kendi üzerinde tutup sınıfın hâkimiyetini sağlayarak bilgileri bize aktarır. Bu hiç de söylendiği kadar kolay değildir. Hatta bazen evde yatan hasta kızını, sabah tam alamadığı uykusunu, evde yaşadığı problemleri sınıfa girdiği an hayatının dışına koyup sadece işine odaklanırlar.

İMTİYAZ SAHİBİ

Gazi AYDOS

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mehmet Mustafa ERDAL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

İlyas ÖZÇELİK

GÖRSEL DANIŞMAN

Korkut GÜLTEKİN

YAYIN KURULU

Hacı Bayram CAN

Dilek YURDAKUL

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ANADOLU LİSESİ

Yavuz Selim Mah. Hükümet Cad. Anadolu Sok. No:1

Çubuk/ANKARA 0 312 837 79 00